

Ess-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja cze
Sswójbnj statoť,
A twój šwjatof
Stradny je.

Sa staw spróznj
Napoř móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čžerstwosć da.

Nječ ty spěwaš,
Sswěrnje džěłasť
Wšchědne dnj;
Džer pať šwjatj,
Duschi datj,
Wotpocžni ty.

S njebjěš mana
Nječ czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšchew cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez knihiczišchžerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. doštać.

16. njeđzela po šwj. Trojizy.

1. Kor. 1, 30.

Ahrystuš Jesuś je nam wot Boha scžinjeny k mudrosćzi, k šwjecženju a k wumoženju.

Tak pšchwoła nam luby bibliški pucžnik na dženskišim dnju. W dalschey schtucžy napomina šwjatj Pawoł: „Schtóž šo khwali, tón šo kwal teho Anjesa.“ — Žně šu nimo, tak bohate, kaž ja dolhe lěta niz. Wschitzy šo wješela. Wjele jich šo hordža, jako bychu woni to je šwojim wumjelštwom a se šwojej mudrosćzu wudošonjeli. Ně, na Božim žohnowanju je ležalo. To je nam tuto lěto tak prawje pokasało, šo na Božim žohnowanju wschitko leži.

Wón šnaje schtundy wješelosćze,
Wón wě tón prawy šbóžny cžakš,
Šdnž njenamaka žanej šlósćze
A widži šwěrnosć pola naš,
Dha pšchindže njenadžujzy k nam
A cžini wjele dobroh' nam.

Tu najlěpšchu dobrotu pať je wón nam scžinil pšes to, šo je nam šwojeho lubeho Sšyna dať, šo bychu wschitzy, kiž do njeho měrja, šhubjeni njebyli, ale wěčne žiwjenje měli. To je wjazy hódne, dnžli bohate žně w jenym lěcze. To je žohnowanje, kotrež do wscheje wěcžnosćze traje. Teho dla praji šwjatj japošctoľ, šo šo my teho Anjesa khwalicž dnrbimy a nicžeho hewať. Sšmy-li w Ahrystušu a žiwe šobustawy na jeho cžele,

dha budže to tež pšes wschitke radosćze našchego šemšeho žiwjenja jako radoštny kherluśch klicžecž:

My khwatimy šo teho Anjesa našchego Šbóžnika; pšketož wón je nam wot Boha scžinjeny k mudrosćzi, k prawdosćzi, k šwjecženju a k wumoženju! —

A mudrosćzi, k tej prawej šbožownej mudrosćzi. Wo mudrosćž šo wschitzy staraju w něšišim cžaku, wscho šo ja mudrosćzu hoi. Jedny chze druheho w njej pšchetrećicž. Ale kajka dha je tuta mudrosćž, kotruž šwět pyta? Šo by jedny druheho pšchemohl. Tajka mudrosćž cžini cžłowjeka hordeho, šebicžiweho, šymneho pšhecžiwu bratram. Tajka mudrosćž šo husto došć do pšchellepanosćze a lešće pšchewobrocža a hlada a pyta, kaž by druheho pšchetrećita a wujebala a wo to, schtož jeho je, pšchijněšla. Kať wjele pohoršchka a schody je hižo tale šwětna mudrosćž mjes našchim ludom nacžinila! Šóždy džer škšichimy a cžitamy, kaž šamo kšchescžijenjo šo njehańbujja, wjele pohoršchkow a postorkow nacžinicž a pšes to šhromadne žiwjenje mjes bratrami a šotrami kašćč. Nastawa š teho tola runje won šamiscž, nješopšchecze, hanjenje a hidženje, požadliwosć a njeľubosć mjes nami. Sšwěrnosć a cžichosć a měrnosć a poťojnosć šo pšchezo bóle kašy. Šo tajkim tajku šwětnu mudrosćž njedyrbjat šebi žadny kšchescžijan jara wyšoko wažicž. Wona nišoho šbožowneho a wjele mēnje šbóžneho nješćini. Teho dla je Bóh po šwojej nješurjekniweje hnadže pšes Ahrystuša nam druhu a lěpšchu mudrosćž pokasať a chze naš do njeje wješć. Jesuś je šwětlo šwěta. Wón je pucž, wěrnosć a žiwjenje. „Ša šym

šo na to narodzil, a šym na to ua šwět pšichšo, šo bych prawdze šwědežil. Róždy, šchtóž š prawdy je, pošlucha na mój hłóš." Ješusowa mudrosč chze tebi wěšty pucž do Božeho kraleštw, k měrej a k šbóžnosčzi pošafacž. Wón chze cze najprjedy roššwěczič, šo by ty pošnal, šchtó a šhto ty šy a šhto tebi pobrachuje. Wón či woczi wocžini, šo šo ty dohladaš, fajki šhudy, hubjeny, hrěšchny cžlowjeł ty šy, a šo šebi ty šam š twojeho rošoma abo mozy pomhacž njemóžesch ani k cžafnemu šbožu ani k měrej w šwojej wutrobje ani k wěcžnemu žiwjenju. Wón šam móže tež tebe rošwuczič, šchtó twój Bóh a Wócžez je. Pšchetož nihtó njeje nihdy Boha widžal, šhiba tón jenicžki narodženy Šsyn Boži, kiž we Wótza klinje je: tón je nam to šamo wupowjedal (Jan. 1, 18). To je ta prawa a jenicžka mudrosč, hdyž cžlowjeł do hłubinow šwojeje wutrobny a myšle šo ponuricž rošny a šo dohlada, fak š nim šteji; a šo wón šo pošafacž dawa na wyškofosče Božeho bycža a žiwjenja a bohatštw hnadny, kotraž nochze, šo by šchtó šhubjeny byl, a šo by wšchitkim pomhane bylo. W tutej mudrosčzi mamy my šo pšchede wšchem rošwucžowacž dacž pšches to šwjate ewangelijon. Teho dla pišche šwjaty Pawol: „Ja šo njedžeržach ja teho šameho, šo bych něšcto wjedžal mješ wami, šhiba jeno Ješom Šhryšta teho šchizowaneho.“ — Šchtóž tule wucžbu prawje a pilnje wufnje a k wutrobje bjerje, tón budže pšchezo šaf to dobre šwědečenje wotpołožicž: Ja šhwalu šo teho Šnješa, kiž mi wot Boha je ščinjeny k mudrosčzi! Haj, wšchitka mudrosč w pošnosčzi je w tebi, Ješuso! Daj, šo ja nětk w žadoščzi tebe pytam wyšche wšcheho. Njech šprawnosč a pošnosč štajnje mje wodži a njeješku mudrosč do wutrobny płodži, dha pošnaju prawje tu Ješusa šam a we dušchi njeješku mudrosč tež mam. —

A prawdosčzi. Ta wucžba wo prawdosčzi pšched Bohom je jena š najcžejšchich a najhłubšchich našcheje ewangelišo-lutheršteje žyrkweje. Šchtó je prawy pšched Bohom, to reka: tajki, šo ma Bóh šwoje dobre špodobanje nad nim, abo šo šo wón Bohu lubi? Žadny cžlowjeł. „Tu njeje žadny prawy, tež niž jedny.“ My šmy wšchitzy hrěšchizy a nimamy teje šhwalby, kotruž pšched Bohom mēčž dyrbjeli. „Je-li šo prajimy, šo žaneho hrěcha nimamy, šjebamy šo šami, a prawda njeje w naš.“ Žedny jenož bēšche pšched Bohom prawy: To bēšche wón šam, tón Šnješ Ješus. To je Bóh šam dwójzy nad nim wobšwědežil: Pola Janoweje šchčenizy a na horje pšchekrašnjenja. Ješus pak je nam tu prawdosčž dobył, kotraž pšched Bohom płaczi. To šo šta pšches jeho hórku šmjereč. Teho dla šo my nětk šhwalimy, šo mamy pošoj š Bohom, pšchetož ta krej Ješom Šhryšta wucžičzi naš wot wšchitkich hrěchow. W nim šmy my pšched Bohom jako tajzy, kiž žaneho hrěcha wjazzy nimamy. A wón šastupuje naš pšched šwojim Wótzom. My pak móžemy prajicž a šo šamolwicž: Na mnje njehlada, ty prawy a šwjaty Božo, ale na šwojeho lubeho Šsyna. Wón je tebe š nami wujednal. Wón je naš mēr. Dofelž ja šo jemu šamemu lutkem do wěrju, dha šym a budu ja tež pšches njeho a w nim prawy pšched tobu. Ta krej a prawdosčž Šhryštuša je moja drašta pšchistožna; š tej pšched Bohom ja wobštacž chzu, hdyž do njebjana nuz pošahnu. — My šhwalimy šo teho Šnješa Šhryštuša, kiž je nam wot Boha ščinjeny k prawdosčzi.

A k šwjecženju. „To dobre, šchtóž ja chzu, to ja

nječzinju, ale to šle, šchtóž ja nochzu, to ja cžinju.“ Tak šhlyšchachmy na ššinatej njedželi po šwjatej Trojizy. Čžež šo Pawol tam wufnawa, to žadny mješ nami přecž njemóže. Abó šmy Božu wolu hdy dopjelni? Šmy džerželi jeho kasnje? Dolhi hnadny cžaf leži šady naš. Na fajkich pucžach je twój Šnješ cze widžal, fajke rēčze š twojeho rta šhlyšchal, š fajkami myšlemi šy šo pošyl, fak šy Bože hnadne šredki, jeho šlowo, šakramenty a modlitwu wužil? Šaf šy našožil twoje dary, mozy a šubla? Šajki wobšhad šy mēł je šwojimi bratrami a šotrami? Šlej, to šu wšchitko praščenja, na kotrež my wšchewědomnemu na jene ani wotmolwicž nješamožemy. A tola: „Wy dyrbicze šwjeczi bycž, fak ja šwjaty šym!“ praji tón Šnješ. Šchtó je šwjaty: šchtó wotdželeny wot hrěcha a hrěšchikow? „D Šnježe, nješkodž do šudženja se šwojimi wotročkami!“ Tak mamy wšchitzy šdychowacž. Ale tola je naš Ješus ščinil šhmanych, šo móžemy to dobre wojowanje wojowacž pšchecžimo cželej, šwētej a cžertej. Wón chze a móže a budže nam dobywanje dacž. Wón je mi prajil: „Daj šebi na mojej hnadže doščž mēčž; pšchetož moja mōž je w šlabym móžna. Wón je nam wot Boha ščinjeny k šwjatosčzi. A my šo k njemu wołamy: Ješu, daj dobycž! Ty šerschta žiwjenja. Šlej, fak šo cžiščez cžemnosčž nětk k nam. Te helške wōjšto pšches wjele hrěščenja wala šo na naš a šchodžicž chze nam. Šatan to špnta šam pšches wulku lešnosčž, šo by mje šrudžil a rubil tu šbóžnosčž.“

A napošledku je Bóh nam jeho ščinil k wumoženju. A wumoženju wot wšcheho šleho na cžele a na dušchi, na šubla a na cžesčzi. A k pošlednjemu, hdyž naša šchtunda pšchindže, budže wón naš š hnadu š teho hubještwa k šebi wšacž do šwojeho njeješkeho kraleštw. „Tón Šnješ budže mje wumōž wot wšchitkeho šleho škutka a mi dopomhacž do šwojeho njeješkeho kraleštw.“ Tak trošchtuje šo šwjaty Pawol. Tak móžemy šo tež my šhwalicž; pšchetož cžež šo tón japošchtoł wješelešche, teho móžemy šo tež my nadžijecž. Na cžož tamny šlužownik teho Šnješa šwoju nadžiju štajesche, na to móžemy šo tež my špuschecž. To wumoženje Ješusowe njeplaczi jenož ja tuto žiwjenje, šo bychmy mēr mēli a radoščž we šwjatym Duchu, ale šo bychmy šo tež wješelili pšchichodneje krašnosče. Našche mēšchčanške prawo je horjekach. Teho dla „pntajcže to, šchtóž je horjekach, hđezž Ješus je.“ — D šbóžnosčž, wēcžna šbóžnosčž! Šajke je to šlowo w našch šchescžijanskim žiwjenju! Šajku ma wono wažnoicž ja našche wumrjecze a wēcžne žiwjenje! — Teho dla njech reka pod wšchitkimi cžerpjenjami, we wšchem hubještwe, pšchi wšchej žalosčzi: „My šhwalimy šo teho Šnješa; pšchetož to je šawēšcže wērno a jara doštojne šlowo, šo Ješus Šhryštuš je do šwēta pšichšo, hrěšchikow šbóžnych cžinicž. Ješus Šhryštuš je mi wšcho. Wutroba mi praji to. Wón je mój Bóh a mój Šnješ, kiž je luboščž ke mni nješl. — Doščž mam na tym Šbóžniku, hdyž šo jemu do wěrju. Teho rany trošchtuja. Te mje k njebjana pišaja. — Pšchi tej wērje wostanu, hacž tu kōnu doštanu. Wutroba mi praji to: Ješus Šhryštuš je mi wšcho.“

Šamjeň.

Šchtóž ma wušchi k pošluchanju, tón pošluchaj.

W Šendželškej bēchu wēšczi pošožni ludžo poštanpli, kotrychž předarjo cžlowške wutrobny se šwojim šlowom móžnje hnujachu.

